

СТЕПАН ПАНЬ ІВСЬКИЙ

545

ВИДАВНИЦТВО
ВІРРДЖЕННЕ

ПРОФ. МИХАЙЛО ГРУШЕВСЬКИЙ.

**ПРО УКРАЇНСЬКУ МОВУ
І УКРАЇНСЬКУ ШКОЛУ**

ДРУГЕ ВИДАННЄ.

№ 11. ЦІНА 12 КОП.

СТЕПАН ПАНЬ ІВСЬКИЙ

Українські газети і журнали.

1. **Літературно-Науковий Вістник.** Місячник літератури, науки і громадського життя. Ціна на рік 8 рублів, для учнів, студентів, робітників і селян — 6 рублів. Київ, В. Підвальна, 36.
2. **Дзвін.** Місячник літературно-громадський. Ціна на рік 4 рублі. Київ, Жилянська, 20.
3. **Українська Хата.** Літературно-громадський місячник. Ціна на рік 4 рублі. Київ, Ділова, 4.
4. **Світло.** Педагогічний журнал. Ціна на рік 4 рублі. Київ, В. Володимирська, 93.
5. **Сяйво.** Художній місячник з малюнками. Ціна на рік 3 рублі. Київ, Бульварно-Кудрявська, 31.
6. **Записки Українського Наукового Товариства в Києві.** Науковий журнал. Виходить чотири рази на рік. Ціна на рік 5 руб. Київ, В. Підвальна, 36.
7. **Україна.** Науковий журнал. Виходить чотири рази на рік. Ціна на рік 4 руб. Київ, Велика Підвальна, 36.
8. **Дніпрові Хвилі.** Народня двотижнева часопись. Ціна на рік 3 руб. 50 коп. Катеринослав, Проспект, Книгарня Лозинської.
9. **Маяк.** Щотижнева часопись для селянської і робітничої інтелігенції. Ціна на рік 3 руб. Київ, Тургенівська, 9.

Там/42

СТЕПАН ПАНЬКІВСЬКИЙ

Передмова. 545

Перше видання сеї книжечки вийшло в 1912 р. накладом самого автора. Книжечка мала великий успіх з огляду на авторитетне й популярне імя автора, а також з огляду на саму справу, яку обговорює в ній автор зі знанням річи і для кожного зрозуміло.

Михайло Грушевський.

Серед усіх потреб нашого національного життя потреба рідної школи найголовніша, бо народ, який не має своєї школи, може бути лише насербом чужих народів, а ніколи не вибеться на самостійну дорогу існування.

Боротьбі за рідну мову і рідну школу мусимо присвячувати найбільше уваги, тому й видаємо сю книжечку, щоб вона стала в пригоді кожному, хто не свідомий великої ваги рідної мови й рідної школи для поступу й розвитку рідного народу.

Видавництво „Відродження“.

ПЕРЕДМОВА АВТОРА ДО ПЕРШОГО ВИДАННЯ.

В сій книжечці зібрав я статі про українську мову і шкільну науку чи освіту, що друкував у газеті „Село“ в роках 1909 і 1910, головню для читачів селян. Чей стане в потребі. Питання сі — про українську мову, школу й освіту, не порішені в Росії досі, і довго ще про них прийдесться змагати ся й спорити ся, тож і гадки та звістки, подані в сих статях, можуть придати ся і свого ділу послужити. Правда, статі сі писані з різних нагод і часом до тої самої справи і по кілька раз вертають ся, та тямущому чоловікови се не зашкодить. Такі нагоди повторяють ся і певно будуть повторяти ся, і сказане з їх приводу не раз ще матиме свою силу.

Шкільна мова.

Кожного разу, особливо під осінь, як починаєть ся наука в школі і виникають думки про школу — сумні гадки нагоняють вони.

Зі школою в Росії не добре, особливо зі школою сільською, народньою.

Мало тих шкіл, так що на всіх дітей не стає. Вчать ся у них небогато, а як що і навчать ся, то і те часто забувають, вийшовши зі школи, навіть писати і читати не вміють. І по числу письменних Росія стоїть на одним з останніх місць поміж иншими краями. А між ріжними краями Росії Україна також належить до гірших, найменше освічених.

Причин тому є кілька: мало грошей іде на народні школи, мало про них дбають. А головню через те так тупо в них наука йде, що вчать дітей не українською мовою, котрою вони дома говорять і котру одну тільки добре розуміють.

Що небудь незвісне, незнане, можна розяснити тільки понятними, зрозумілими словами. Вчити добре можна тільки такою мовою, котру ученики добре знають і розуміють. Се кожний тямить і розуміє, і таке правило в шкільній науці, що вчити треба ученика мовою для нього зрозумілою. А в народній школі на Україні не так. Прийде дитина до школи. Учитель говорить до неї по руському, вона в його ледви яке там слово зрозуміє. Те, що він учить і толкує, вона ледви тямить. В книжці слів пребагато таких, що вона їх або не знає, або инакше розуміє. І так дітям мука, учите-

леви мука, а науки як кіт наплакав. Походить дитина кілька років, поломить собі язика так, що воно ані по нашому, ані по руському. Ледви пише або читає, а по кількох роках і те забуває.

Чому ж воно так, що на Україні не вчать дітей по нашому, як треба? А тому, що різні пани кажуть, ніби то руську мову, що нею дітей по школах вчать, наші діти розуміють як свою рідну, а селяне буцім самі не хочуть, щоб по школах їх дітей вчили українською мовою.

Щоб сього не було, передовсім наші люде повинні казати при кожній нагоді всю правду, всякому панови чи начальству, що наука руською мовою йде тупо, що діти її розуміють слабо і що селяне хочуть, щоб дітей їх учили рідною мовою.

Треба, щоб учили в школі і руської мови, і добре вчили, але щоб навчали мовою рідною: тоді діти і всього иншого навчать ся скорше і краще, будуть знати руську мову та не будуть мішати не знати по якому своє з руським.

Се наші люде повинні самі на кождім місці казати всім, щоб не клепали на них, мовби то вони самі не хочуть, щоб їх дітей учено рідною українською мовою.

Законопроект про учення українською мовою.

В марті 1908-го року 38 депутатів Державної (Государственной) Думи подали такий законопроект:

1) Щоб по тих сторонах, де живе український народ, у народніх школах учено українською мовою.

2) Руської мови щоб учили обовязково,

3) Книжки до учення щоб були приладжені до розуміння дітей українських і до потреб тамошнього життя.

Сей проект закона підписало, як я вже сказав, 37 депутатів: священників, селян з України і инших. В особній записці, доданій до законопроєкту, вони пояснюють, чому вважають потрібним учення українською мовою. При теперішній науці, коли на Україні вчать по школах руською мовою, темнота розвела ся по Україні страшна. Між українським народом грамотних удвоє менше, ніж між народом великоруським; у деяких гу-

берніях українських між Українцями ледви знайдець ся оден грамотний на десять душ; а як по котрих губерніях оден грамотний на пять неграмотних, то се вже дуже багато. Так підупав український народ, такий здатний, спосібний з природи своєї, що колись далеко вище своєю освітою стояв від народу великоруського (московського), та дивував сторонніх людею своєю освітою й охотою до книжки та науки.

Чому так стало ся, поясняє таж записка. Наука в народній школі може йти добре тільки рідною мовою, яку школярі добре розуміють, як свою. І коли почали заходити ся по всій Росії коло шкіл тому з пятьдесять літ, то тямущі Українці заходили ся складати українські книжки для народніх шкіл, щоб на Україні по школах вчити по українському. Найбільші наші письменники тоді зайняли ся сим. Славний український історик Костомарів збирав гроші на виданне українських шкільних книжок; Куліш зложив дві граматки, більшу і меншу; сам Шевченко видав малий український буквар. Та не позволено було вчити по школах із українських книжок. Вчили по руському і з руських книжок, а діти селянські тої мови добре розуміти не могли, і наука ішла через те тупо, і що навчали ся, те дуже скоро забували; навіть трапляло ся, що вийшовши зі школи за три або чотири роки читати вже забували. А крім того зіставали ся, що називаєть ся, *без язика*: бо по руськи не могли навчити ся, а від своєї мови відставали, бо в школі їм казали, що то не мова, а так мужицька говірка. І так забивали їм памороки, що на все жите відбивали охоту і до книжки, і до науки, і до всякого знання; калічили душу, а не вчили. Найбільш тямущі знавці шкільної науки в Росії, як Ушинський, барон Корф, Вессель, Водовозов розуміли і показували на се, що від такої науки нема користі для народу: треба доконче вчити дітей рідною мовою, щоб наука добре йшла, — значить на Україні треба вчити по школах українською мовою. Инакше український народ не вийде з теперішньої темноти, убожства і поневіряння. Комітет міністрів, міркуючи про заборону української мови (1905), признав, що сі заборони не дають українському народови вийти з теперішнього упадку („препятствуют повышению нынѣшняго

культурного его урвня"). Навіть духовне начальство побачило се, і коли духовенство подільської епархії удадо ся з сим до синоду, то синод дозволив (в 1907 р.), щоб у сільських школах, де ходять українські діти, вчити і толкувати українською мовою; дозволив учити української мови в винницькій школі, де вчать на учителів приходських шкіл, щоб ті учителі могли вчити дітей українською мовою, і шкільні книжки приладити для розуміння українських дітей.

Отсе все пригадує записка депутатів, додана до проекту. Потім була звістка, що в думській комісії народньої освіти зайшла мова про науцанне в народніх школах, де вчать ся діти не-руські, і комісія признала, що в таких школах треба вчити дітей їх рідною мовою. При тім оден з тих 37 депутатів, що підписали заяву про потребу виучування українською мовою, професор Лучицький, нагадав особливо про науцування українською мовою в школах, де вчать ся українські діти.

Українське письменство.

Оповістили газети, що комісія Державної Думи для справи народньої освіти на нараді своїй признала, що по місцях, де живе люд не-руський (инородческій), по школах мають учити місцевою мовою, „коли вона має письменство і літературу“.

Колись російське начальство не питало, чи люде мають на своїй мові письменство чи літературу, і захожуючи ся вчити ріжних инородців по школах, не тільки що само для них книжки складало, а навіть і азбуку уклададо, як не було у них ніякого письменства, ні навіть азбуки. Тоді воно дбало про те тільки, щоб навчити того „инородця“, зробити його більш тямучим, освіченим, і не бояло ся, що з такої науки „може вийти політика“. Знало, що навчити добре можна тільки рідною мовою, і для того казало вчити по школах рідною мовою, казало для того підучувати тих самих инородців на учителів складати книжки, перекладати на їх мови Святе письмо і інші книги, і навіть для того азбуки на ново видумувати. Так було наприклад років тому сорок або пядесять на Кавказі: ріжні почтенні генерали, чиновники та духовні російські складали аз-

буки, книжки для науки, перекладали Святе письмо, заводили науку на рідній мові для тих маленьких народів, котрих там на Кавказі без числа мешкає, а єсть такі, що всього того народу кілька тисяч. Був такий генерал, барон Услар називав ся — так він, Боже ти мій милий, для яких народів не наскладав азбук, словарців, книжок! Що-ж, і для кількох тисяч варто потрудити ся, щоб дати їм змогу вчити ся, на людей виходити.

Тепер зачинають питати, чи є на тій мові письменство або література. Спитають може й нас. Чи маєте на вашій мові письменство і літературу?

Маємо, панове депутати, досить маємо, і не з учорашнього дня. Триста літ з верхом минуло від того часу, як наші предки, побачивши, як наш нарід пропадає в темноті, без школи, без книги, заходили ся про свічати його мовою рідною, зрозумілою, народною. Побачили, що українські діти вчать ся по чужих школах — польських, і вивчивши ся одвертають ся од свого народу, гизають своєю мовою і своєю батьківщиною, стають Поляками. Побачили, як одкидають ся од свого кореня і народу пани і всякі дюде заможнійші через те, що на нашій мові нема ніякої освіти, ніякої *культури**). Щоб тому запобігти, почали заводити школи, перекладати книги церковні, Святе письмо і всякі інші „на просту посполиту мову“, як вони її називали — себ то народню, якою сам народ говорить. Почали тою мовою складати вірші церковні, побожні і світські, комедії театральні і всякі книжки.

Особливо ж з кінцем XVIII в., як Іван Котляревський так дотепно зложив народною українською мовою книжку про Енеєві пригоди — багато стало складати ся віршів, представлень театральних і всяких оповідань українською мовою. Бо побачили, що то дуже гарно виходить. Гарні дуже вірші українські складав Гулак Артемовський, оповідання писав Квітка. Шевченкові вірші уславили його імя не тільки між нашим народом, а і між чужинцями — що славний дуже поет був. Потім були такі письменники славні як Куліш, Костомарів, Марко Вовчок, Федькович; новішими часами

*) Культурою зветь ся все, що тичить ся освіти і просвіченого житя: наука, письменство, школа, художницька штука всяка, добрий лад у житю людськім, товариськім.

гарні дуже повісти і оповідання писали: Левицький Нечуй, Панас Мирний, Кобилянська, Коцюбинський, Стефаник, Винниченко; чудові вірші писав Франко, Леся Українка, Самійленко, Олесь, Чупринка; театральні комедії і драми писали Кропивницький, Карпенко-Карий, Старицький. І інших було багато дотепних і гарних письменників, якими не стид похвалити ся і перед чужинцями; їх писання переложені на різні чужі мови, чужі люде їх дуже похваляють. Книжок українських надруковано без ліку. Газет і журналів самих виходить до сотні по різних усюдах, у Росії і за границею. Є журнали наукові, для самої тільки науки. У Львові і Києві є наукові товариства українські, які видають книжки про саму високу науку. Львівське товариство, давніше, вже більше, як трицять літ засноване, видало кілька сот різних наукових книжок і дуже поважаєть ся у вчених людей.

І наука всяка йде українською мовою — як не в Росії, то за границею. Перша грамика чисто народньої української мови вийшла дев'яносто літ тому в Харкові (написав її Павловський). Від того часу різних грамик українських, що вчать, як вірно говорити і писати українською мовою, вийшло кілька десятків. Словарів українських для тих, хто хоче знати, яке значіння має котре слово українське, також є багато. Є словарі українсько-російські, українсько-німецькі, українсько-польські й інші. Недавно одержав нагороду від петербурської академії наук великий словар української мови, що вийшов три роки тому в світ. В 1848 р. заведено в львівським університеті катедру української мови і літератури — щоб значить оден професор що року вчив того. Потім такі катедри заведено в університетах у Чернівцях і в Кракові (в Австрії); і в Росії зачали були по українськи викладати в деяких університетах у 1906—7 р., та потім заборонено. У Львові тепер викладають ся по українськи такі науки: українська мова, українська література, історія українська і всесвітня, географія, право цивільне (гражданське), карне (уголовне), процедура судова, різні предмети церковні; а Українці добивають ся, щоб був цілий український університет осібний у Львові, і мабуть незадовго того добють ся. Гімназій таких, де вчать по українському, в загра-

ничних українських землях є тепер дев'ять (у Львові дві, в Перемишлі, в Станіславі, в Тернополі, в Коломиї, в Вижниці, в Чернівцях і в Кіцмані по одній; се все державні (казьонні), а приватних (частних) — щось вісім, та про них не говорю. Народніх шкіл, де по українськи вчать — сотні і тисячі є. В Росії вже шостий рік, як стало можна видавати українською мовою всякі книжки і газети; по благословенню Синоду виходить переклад Святого письма, дозволено по церквах проповідувати українською мовою. Тільки за школою діло стало.

Маємо, панове депутати, всякого письменства і літератури української доволі! Постановляйте тільки скорше, щоб і у нас в Росії по школах учили українською мовою, народови до просвіщення дорозу одкривали.

Не порозумнійшали.

Перший раз за всі роки пішла в Державній Думі з приводу української школи поважна розмова про український народ, про його потреби і його мову. І як же не мудро показала себе при тім більшість послів сеї третьої Думи! В комісії народньої освіти признавали, що по сільських школах треба вчити рідною мовою, але українську мову до того не допускали. Коли один з членів комісії рішучо поставив справу так, щоб у такім разі і на Україні в народніх школах вчити по українському, то більшість членів виступила против сього — бо мовляв українська мова не мова, а тільки „наріче“ руської мови; через те, кажуть, українських дітей треба вчити руською мовою.

Ну та комісія сього ще не рішала — справа мала ще йти в Думу. А в Думі тим часом звели ся балачки про українську мову, коли почали рішати, якою мовою мають вести ся справи в місцевому сільському суді, що буде заведений на місце теперішних волосних судів. І знов те саме. Починають говорити, що руський горожанин, підданий значить російський, обов'язаний вміти по руському. Кажуть, що Українці і Білоруси — руські, то їм не треба своєї мови, і мовляв самі Українці не хочуть своєї рідної мови, а хочуть руської. Так говорив єпископ холмський Евлогій — дарма, що на власні очі бачив, як холмські Українці спольщили ся

саме через те, що не було там просвіти на рідній, українській мові. Сусідні з Холмщиною Галичане, живучи під польським пануванем, підняли ся й просвітили ся, через те, що мали освіту на рідній мові — і школу і книжку, а Холмські Українці і під руською державою підупали без сього. Тепер клопочеть ся той Евлогій з іншими, щоб Холмщину від Польщі відділити, щоб не польщила ся. Відділити її і правильно було-б, бо то земля українська, а не польська, тільки — що то Холмщині поможе, як і далі Українцям не буде спромоги просвіщати ся? Як Поляки і інші народи матимуть польську мову в школі, і в суді, і в церкві, а Українцєви все зась буде до своєї рідної? А все за те тільки, що його мова до мови руської близька, подібна!

Вже в 1905 р. комітет міністрів признав, що український народ зі злиднів і темноти своєї не може піднести ся через заборони та перешкоди українській мові. А тепер знову на ново треба те кождому твердити? Українська мова — не мова кажуть; до руської подібна, кажуть. Подібна, та не та, — одмінна і ріжна від руської. І руський судя дуже часто Українця в суді не розуміє; а українським дітям від учення в руській школі не наука, а мука. А що українська мова „наріче“ тільки, що вона мужича мова — як деякі кажуть, то що в того? Одні кажуть, що мужича, що наріче; а другі, котрі тямущі, кажуть, що мова правдива. На ній в Галичині в гімназіях і в університетах давно вчать усякої науки, не тільки що в народній школі. Та нехай яка там єсть, така єсть, а коли нею говорять десятки мільонів українського народу в Росії, то треба, щоб тою мовою і вчили в школі, і щоб в суді нею можна було розмовляти ся, чи прошеніє написати, щоб селянинови не тратити ся останньою копійкою на адвоката.

Коли-ж то порозумнійшають люде та таку просту справу второпають!

Не позволяти!

Розійшла ся звістка, що в комісії думській, яка займаєть ся справами народньої освіти, укладаючи проект закона про школи „інородчеські“, таки не пропустили української мови. Київський депутат добивав ся, щоб у школах на Україні по українському учено, коли між іншими інородцями мають учити дітей їх рідною мовою. Але більшість членів комісії на те не пристала. Ухвалила, щоб рідною мовою вчили в губерніях балтійських і польських, щоб польською вчили між Поляками, латишською між Латишами, естонською між Естами. Потім згодили ся розтягнути се на губернії литовські. Праві підтримали жаданне, щоб і в школах між людністю магометанською вчили їх рідною мовою: між Татарамі по татарському, між Кіргізами по кіргізькому, між Черкесами або Чеченцями по черкеському або чеченському. Підтримали й домаганне представника жидівського, щоб по жидівському вчили в школах для жидівських дітей „въ чертъ оѣдлости“, себто в тих губерніях, де Жидам позволено пробувати. Кажали, що зробили се вони на сміх, щоб показати, до якої недорічності доводить правило про рідну мову в школі. Але Українцям і на сміх не сходили позволити. Поляки і Литовці, Латиші й Естонці, Татари й Кіргізи, Жиди й Армяне нехай мають свою школу, нехай їх діти вчать ся рідною мовою. А Українцям та Білорусам того не позволяти. Нехай далі морочать ся з незрозумілою мовою руською. Нехай далі тратять марно роки шкільної науки й виходять у житте темними сліпцями, без знання, без освіти. Нехай видіють у біді й темноті. Думським депутатам про се байдуже.

Правда, справа в комісії ще не скінчила ся, пішла ще в повну Думу. Та по тім, що зайшло в комісії, не можна було і від повної Думи сподівати ся багато ліпшого. Знову почали говорити, що української мови нема, що єсть тільки оден руський народ і одна руська мова, дарма, що п. найстарший міністр Столипін Українців оголосив за інородців.

А найгірше — покликували ся на те, що українські селяне самі не просять української школи. Покликали ся на ріжних земляків у Думі і на українських селян-

депутатів, що у ній засідають. Доводили, що українські селяне не просять і не хочуть української науки в школі. І се, кажу, було найгірше.

Колишня освіта і теперішня темнота.

Буде тому двісті п'ядесят літ з лишком, за гетьмана Богдана Хмельницького, переїздив через Україну Грек із Сирії Павел з міста Алепа. Він дуже докладно описав сю подорож свою і що він бачив на Україні. Його рідна країна Сирія пропадала тоді в темноті, біді і неволі під панованнем турецьким. Україна ж саме тоді визволила ся з під польського пановання і жила по всій своїй волі. Вигнали панів, забрали їх землі, самі вибирали собі попів, і учителів у школу, яких хотіли, собі прикликали. Кажуть пани звичайно, що темні мужики не можуть самі собі порядку дати. Отже той Павло саме тому дивуєть ся, які гарні порядки тоді були на Україні: як роботящо і розумно хазяйнували люде, як дбали про бідних, калік і сиріт, як старали ся про освіту. Дуже дивно було йому бачити, що тут усі діти письменні, навіть дівчатка, навіть сирітки — „вчать їх“, каже, „а не дають волочити ся без діла“. В кождім селі була звичайно школа, старали ся про неї самі селяне, ніхто до неї не мішав ся. Вчили в такій школі мовою своєю, українською, а хоч не мудрі були ті учителі, про те було письменних може й більше ніж тепер. Український нарід, як порівняти його до московського приміром, — був тоді далеко розумнійший, освіченіший, проворнійший. З України потім ціле столітє находили на Московщину люде, що там заводили школи, бібліотеки, вчили, писали і друкували. Довгий час усі вищі духовні в Московщині були з Українців, бо своїх учених там не було. Довгі часи Московщина жила українською наукою, поки своєї нарешті не розвела, працею та заходами тих же українських учених.

Так було двісті літ тому. А тепер? Тепер навпаки. Тепер український народ задні пасе. Письменних на Україні, так гуртом узявши, буде чи не у двоє менше, як у московських сторонах. Україна стала одною з найтемніших сторін. Книжок, газет між народом розходиться незвичайно мало. Люде не мають понятя ні про що.

Подивити ся по всяких заводах, чи торговлях, чи по школах та урядах — більше там Руські, Поляки, Німці, Французи всяку справу ведуть, а наш чоловік на чорній роботі, бо невчений. Край богатий, родючий, дозвоільний, а люде ледви живуть, у біді та темноті, та тільки що про переселенне думають.

За сі двісті п'ядесят літ инші краї поправили ся, покращали, просвітили ся й збогатили ся так, що й не сказати. А наш край, наш народ зостав ся трохи не з тим, що був, або й ще назад пішов. Зостав ся темним гречкосієм, наймитом чорноробочим. Таке з ним зробила панщина, наново на нього накинена. Людей від усяких справ відсунено так, що нічим не могли порядкувати: мовчи, не розсуждай, що прикажуть — сповняй. До того темнота, не було освіти. Шкіл мало, а вчать непонятно, мовою руською. Люде відбивали ся від своєї мови, а руської не могли навчити ся так добре, щоб нею орудувати і всякі руські книжки докладно розуміти; своєю ж українською мовою привчали їх гидувати, — мовляв, се мова мужицька, до науки не здатна. Та й українських книжок ані газет не можна було друкувати, ані тримати. І так, не маючи своєї освіти народньої, народ наш за сей час стемнів, збіднів, самий останній став, хоч не обидила його природа ані розумом, ані понятєм.

Треба з того поправляти ся; треба думати, щоб не пропасти. Кріпацтво скасовано, от уже п'ядесят літ. По маленьку ширить ся самопорядкування, більше права селянин має. Треба тим користувати ся, та й дальшого розширення доходити. Стало вільніше закладати товариства селянські та робітничі, крамниці, бібліотеки — і з того треба користати та їх ширити. Стало можна — вже от шестий рік — видавати українські газети й книжки всякі: треба користати з того та ширити скрізь українську газету й книжку. Треба добивати ся того, щоб по школах у нас учено по українськи: треба про се скрізь і всякому нагадувати, бо инакше школа нічого не pomoже освіті нашій. Треба горнути ся до свого українського, заохочувати до нього, розширювати його всякими способами. Бо инакше як на своїй народній українській основі не стане наш народ просвіченим, не вийде з теперішньої темноти, злиднів і пониже-

ння. Се вірно! Всі інші народи, які дійшли до добробуту, освіти, доброго ладу, дійшли тільки завдяки тому, що мали просвіту на своїй рідній мові. От багато говорять ся про малесенький народ фінський — як він вилюднів за сто літ завдяки самопорядкуванню та своєрідній освіті і культурі. І наш нарід не іншою дорогою вибеть ся з теперішніх злиднів, як тільки тримаючи свого, розширяючи освіту на рідній мові, а з освітою доходить і всякого ладу і права.

Воно й тепер таки слідно, що поправляється на краще, де люде беруть ся до української книжки та газети. Нехай би тільки ширили ся українські книжки й газети по всіх усядах, — аби скрізь коло того тямущі люде заходили ся.

Шкільна справа в Галичині.

На кожний рік галицька „рада шкільна краєва“, себто шкільний совіт, що завідує народніми і середніми школами Галичини (гімназіями, семінаріями учительськими, реальними школами і и.) видає своє справозданне (отчеть) і дає змогу придивити ся до шкільного діла Галичини, хоч по часті. Кажу не зовсім, а тільки по часті — тому, що се справозданне не всі сторони шкільного життя освітлює однаково, а де-які навіть умисно зоставляє в тіні, а то ті саме, за які йде найзавзятіша боротьба в Галичині між Українцями і Поляками. Як уся адміністрація (казьонна управа), так і власть над школами в Галичині лежить у польських руках і в польську сторону вона все гне, та навмисно закриває такі сторони, де се виходить на верх. І в справозданню ради шкільної про всяку всячину можна довідати ся, тільки не про те, як користується з школи і які вигоди має в ній народність українська, а які народність польська.

І так що до народніх шкіл довідуємо ся з нового справоздання, що в цілій Галичині (разом у Східній, де живе більше Українців, і в Західній, де живе більше Поляків) було в 1908 р. всього казьонних шкіл українських, де дітей учать по українськи 2343, прибула против попереднього року 41 школа; польських було 2667, прибуло 92; німецьких 25 — стільки як

і торік; між українськими школами не було учення в тім році через недостачу учителя або поміщення в 91 школі, в польських — в 99.

В Галичині Поляків, рахуючи разом із Жидами (котрих при переписах рахують до Поляків), більше ніж Українців: по переписи 1900 р. нарахованно Українців у цілій Галичині 3 міл. 80 тис., а Поляків разом із Жидами 3 міл. 982 тис.; на правду Українців буде трохи більше ніж Поляків. Виходило б, ніби школи як не зовсім добре, то всеж-таки досить справедливо розділені між Українцями і Поляками, — що нема кривди Українцям. Кривда одначе єсть на ділі, тільки її замовчує справозданне. Перше те, що школи з українською мовою всі низшого типа, звичайно однокласні; шкіл народніх трьохкласних, чотирокласних і вищих нема українських, тільки польські. Є українські гімназії, є многокласні школи при учительських семінаріях, але тут говоримо про народні школи. Отсе перша кривда — що польське начальство не допускає многокласних українських шкіл: як хоче котре село многокласну школу мати, то начальство радить громаді українську школу на польську обернути, і взагалі до того всякими способами доводить, щоб було більше польських шкіл, а українських менше. Друге те, що в українські школи назначають таких учителів або учительок Поляків та Польок, що не вміють гаразд по українському, і вони не можуть добре вчити в українських школах. Третє — що начальство й інспектори шкільні кажуть учителям дужче налягати в українських школах на польську мову — щоб діти вміли правильно говорити й писати по польському. Властиво польська мова має бути необовязкова в українських школах — тільки для тих дітей, що самі схочуть; тим часом учать усіх, і дуже багато на неї часу тратять та не встигають добре навчити іншої науки. Було б краще, як би вчили німецької мови — державної (государственной), котрої потрібно і в війську (в салдатах) і як дитина піде до вищої школи то мусить з неї здавати екзамен.

Правда, і з тим усім таки українським дітям краще в галицьких школах, як у нас. Діти селянські в Галичині вчать ся здебільшого таки по українських шко-

лах, учать їх усього з українських книжок, толкують усе мовою українською, для дитини зрозумілою, і їм там лекше вчити ся. Але по законам австрійським кождому народови мусить бути дана спротога, щоб діти його могли всякої освіти доходити своєю рідною мовою, а не мусіли вчити ся другої мови. Українці засе-ляють Східню Галичину, і є їх тут далеко більше ніж Поляків*), — Українцям тут мусить бути дана всяка спротога просвіщати ся на своїй рідній мові, по австрійським законам. Так міркують галицькі Українці і добивають ся, щоб раду шкільну розділено: щоб осібна була українська шкільна рада для українських шкіл, а осібна польська рада для польських шкіл. Се для того, щоб польських учителів не назначали в українські школи, щоб не робили перешкод українській школі, не нагинали українські громади у себе заводити польські школи, і таке инше.

Що року галицькі Українці зводять і в парламенти (державній думі) і в галицькім соймі велику боротьбу за те, щоб українських шкіл народніх і вищих (учительських семінарій, гімназій і инших) було більше, а окрім того закладають зі складаних грошей школи приватні (частні), приготувительні курси для дітей, що кінчуть школи сільські і хочуть іти до гімназій.

Бо порозуміли галицькі Українці, яке велике діло, щоб народ мав школу добру на своїй рідній мові — без сього не може бути він просвіченим, заможним, щасливим. І через се завзято борються ся за школу і просвіту на своїй рідній, українській мові.

За український університет.

Ми в Росії добиваємо ся народньої української школи, щоб у ній українських дітей учили українською мовою. А в Україні заграничній, в Галичині, Українці добивають ся вже українського університету, щоб Українці мали свою осібну найвищу школу, де б усі науки викладали ся українською мовою і українськи-

*) По казбонній переписи 1900 р. було в Східній Галичині 3 міл. Українців, а 1 міл. Поляків, а на ділі було Українців більше, а Поляків менше.

ми професорами; хочуть, щоб усякі наукові потреби українського громадянства задовольняли ся українською наукою, — щоб українство жило своїм власним і повним житем.

Се діло важне, і кілька літ тому, як у Росії заносило ся на свободу і розвиток, тоді і на російській Україні підняло ся питання про український університет, або бодай про викладання українською мовою деяких предметів з українства (української мови, письменства, історії, права). По деяких університетах (в Одесі, в Харькові) де котрі професори зачали були викладати по українському, а в Державній Думі українські депутати приготували ся поставити проєкт закону, аби по тих університетах, що на Україні, заведено катедри українські — щоб науки про Україну викладали ся мовою українською. Та потім пішло все назад, виклади українські по університетах заборонено, депутатів українських у Думі не стало. Де вже думати про університетські науки! Колиб по українському вчили в школах самих початкових народніх, де вчать ся діти, що по руському не вміють. Тай того не хочуть дозволити...

А Українці закордонні, котрі народні школи українські здавна мають, а новішими часами добили ся і українських гімназій, добивають ся тепер українського університету: щоб у Львові був осібний український університет.

Тепершній університет львівський більше польський, ніж український. Властиво мав бути чисто український, бо Поляки мають свій університет у Кракові, в польській частині Галичини. Тільки тоді, як про се діло йшло, в 1850-х роках, Українці галицькі ледви починали ворухити ся після вікового упадку; учених людей між ними було обмаль, окрім священників майже нікого. Тому в Кракові університет цілий зроблено польський (перед тим і в Кракові і у Львові, як і скрізь по Австрії вчено мовою державною, німецькою, як у Росії російською), а у Львові тільки сказано вчити українською мовою кілька наук, котрі здавали ся найпотрібніші. А Поляки, котрі тим часом велику силу взяли в Австрії, згодом так справу повернули, що дозволено у львівському університеті викладати як котрий професор собі хоче — чи по українському чи по

польському. Тоді стали вони проводити на всі місця в університет своїх Поляків, і в 1870-х роках уже й не було сливе профасорів Українців — окрім тих кількох українських наук, що давніше були заведені. Так захопивши університет Поляки Українців на професорські місця не пускали і добивали ся, щоби правитель-ство признало університет за польський. Тоді Українці стали домагати ся, щоби їм заложено осібний університет у Львові. Покликали ся на те, що по австрійським основним законам кожний народ, що в Австрії живе, повинен мати всякі школи так, щоби можна було вчити ся на своїй мові, не потребуючи вчити ся другої мови. Отже добивали ся по тому закону, щоби у Східній Галичині були українські гімназії скрізь, а у Львові український університет. Бо то наш край і нашого народу там більше понад усякий инший.

Та мабуть не далекий той час, коли таки згодить ся, бо дуже Українці напірають — завзяли ся за свій університет дуже, і не заспокоять ся, поки свого не здобудуть.

Промовили.

Втішно прийняло українське громадянство звістку, що в селі Теслугові, Дубенського повіту (на Волині) селяне на волостному сході постановили просити, щоби у їх волости замість теперішніх церковних шкіл відкрили школи з українською мовою, де-б дітей учили по українському. Потім і на повітовому зїзді в Дубні се ж бажанне своє чи прошенне Теслугівські селяне поновили.

Здаєть ся, не велика річ, і чого-б тут тішити ся з того Українцям по цілій Україні та похваляти Теслугівців? Бо ж відома річ, що тямуші селяне й по инших сторонах та селах розуміють, що наука україн-

ською мовою в сільській школі ішла-б далеко лекше і спорнійше, діти і читати та писати научували ся-б скорійше, і всяку науку переймали-б краще, коли-б її викладали рідною українською мовою, та й руську мову затимили-б певнійше, як би їх научувано її мовою зрозумілою, українською. Книжка, газета, учебник, наука шкільна все се для селян повинно бути по українському, щоби було зрозуміле і діло своє сповняло. Се, кажу, тямуші селяне розуміють скрізь. Не раз допитувано селян про се і здебільшого селяне, котрі тільки не одиурали ся свого життя селянського, однодушно кажуть, що треба їм української науки, української книжки, української школи. Але що-ж? начальство їх про те не питає, а вони мовчать, самі не кажуть, чого хочуть, чого їм треба, щоби вийти з теперішньої темноти та злиднів. А ріжні людиї тому й раді. Як тільки мова зайде про те, щоби селянам дати школу українську — зараз вони в одну душу заводять: „Селяне“, кажуть, „мовчать“; „селяне того не просять“; „селяне з руської школи і науки вдоволені, української не хочуть“. А от якби таких Теслугівців на Україні було більше, — було-б инакше. Не говорили-б за наших селян ріжні панки, що буцім то селяне української мови не хочуть, і їм не треба її.

Воно хоч і кажуть, що слово то срібло, а мовчанка золото, одначе се не завсїди буває правда. Не дурно і так кажуть: теля не реве, корова не чує. Поки селяне самі про свої потреби і бажання не говорять, хто буде за них одгадувати?

За слова і букви.

У нас не весело. Ще в свіжій пам'яті стоять утрати стілько користних робітників на ниві українського життя, закриті „Просвіт“, ріжні кари на українське слово, на українські газети, провал закона про навчання українською мовою в народніх школах,

там виступають усїм народом для здобуття кращих порядків життя, кращих законів. Там

зараз на кожду кривду відповідає ціле громадянство — від послів парламентських чи соймових почавши і до селянських віч і зборів. В кожній хвилі нарід, селяне, обзивають ся до своїх провідників і представників, то покликаючи їх, аби пильнували справи народньої, то заявляючи свою однодушність із ними. Люде рвуть ся до праці, до боротьби, щоб запевнити краще жите свій землі, своєму народови, і надія на кращу будучину України вітає над ними. У нас же — понура мовчанка, тиша і знеохоченне, немов навколо безнадійно хорої людини. Мовчить наш нарід, мовчать його представники в Думі, немов серед порожньої пустки лунають голоси, що підіймають ся за право нашого народу. Де не-де, зрідка, тихо і несміливо пролунає селянський голос за свою мовою, за своєю школою, за правом вільного розвитку народнього. Сі одинокі голоси никнуть, і вороги нашого народнього жита нахабно кричать, що наші жадання — се наші видумки, що їх видумує кілька людей, а селянство українське не хоче української книжки і газети; не бажає, щоб дітей українських по школах учили рідною українською мовою; не хоче того, аби в церкві, чи в суді, чи в уряді (присутстві) були люде, які могли б розмовити ся з ним українською мовою і відповісти йому тою ж зрозумілою для нього мовою.

Так відзивав ся недавно в думі гр. Бобрінский на слова київського депутата, коли той домагав ся, щоб у народніх школах на Україні вчили мовою українською. Щоб збити його слова, Бобрінский показував, що багато є Українців у Думі, а не домагають ся української школи. Так відзивали ся і перед ним різні пани, як здіймала ся мова про українське слово. Говорили, що українські селяне не приймають нинішніх українських книжок і як швидче хочуть спекати ся своєї української мови та набрати ся панької. Але кождий розумів, що таке говорять вороги українського жита, українського слова, і так і приймав се. Та доводить ся часом почути подібну мову вже ніби то й не від ворогів, а від людей, які вважають себе прихильниками українського слова і самі, мовляв, хочуть працювати для розвою українського жита.

Страх ніби то вони щирі до українс ва і до українського слова, тільки, бачите, не приймає їх душа те-

перішньої мови української, якою в українських книжках і газетах пишуть: не Шевченківська се мова, а їм треба, щоб і книжка про годovanje телят, і Фізика, і підручник діловодства в товариських крамницях — все не инакше було писане, як мовою Котляревського, Квітки або Шевченка. Інший знову конче хоче, щоб такою мовою писали, як у його сторонах, на його хуторі говорять. І знов найчастійше покликають ся на селян: мовляв не за себе кажуть, але от селяне сих книжок і газет не приймуть, бо не зносять теперішньої мови або правописи, котрою вони друкують ся. Одні бідкають ся, що селяне, привикши в школі читати з ь і ы, не втнуть теперішніх книжок без сих букв, і радять писати давнійшою казьонною правописею. Інші знов остерігають від галицької правописи: що селяне наші не знесуть книжок таких, де ся пишеть ся осібю. Треті знову вишукують різні „незрозумілі для селян“ слова, яких селянин, мовляв, не може знести і тих книжок не прийме. І так збивають та відстрашають людей, та сіють неохоту і розтіч між Українцями. Не тільки якісь темні писачки, а й такі газети, що хочуть на переді українського жита стояти, — і ті замість дбати про ширенне розумних, правдивих гадок, часто займають ся найстараннійше отакими баламутствами правописними та язиковими, отими усобицями за ся та і, та й ще удають, ніби вони за селян се так говорять.

А се все неправда, ніби селяне вважали так дуже на те, чи і чи ї пишеть ся, і чи ся стоїть при слові, чи окремо. Два роки видавали ми „Село“ умисно правописею посередньою між тою, яка уживаєть ся в українських газетах у Росії, і тою, якою пишуть у Галичині в школах і в усяких виданнях (тою ж правописею друкують ся видання наукових товариств українських у Львові і в Києві і наш найбільший і найстарший журнал Літературно Науковий Вістник); а календар „Села“ на р. 1911 надрукований був правописею галицькою — такою, як отся статя написана. Робилось се умисно, аби читачі не привязували ся сліпо до якоїсь одної правописи, а розбирали ся в усяких, і справді читачі на тім не спотикаля ся. Були за сі роки передплатники селяне і в Полтавщині і на Поділю, і в Херсонщині

і на Полісся, було багато листів від них: часом дякують, часом просять про се і те написати, часом на щось показують, — але не бувало таких, щоб жалували ся, що не так у газеті пишуть, як у їх селі говорять, або не так висують яке небудь слово, як вони привикли. І се діло зрозуміле. Селяне не діти, щоб бавити ся якимись крапками над і, або тим, як писати: жите чи життя. До часописи української чи до книжки беруть ся селяне найрозумніші, котрі хоч до високих шкіл не ходили, але всяке діло потраплять зрозуміти не гірше від якого пана з гудзиками. І вони дуже добре знають, що як нема двох лиць людських зовсім однаких, так і мов: кождий чоловік говорить хоч трошки одмінно від иншого, а село від села; а як слова неоднаково вимовляють ся, неоднаково й пишуть ся. Книжки й газети виходять для цілої України і не можуть потрапляти під те, як говорять у тім чи иншій селі чи околиці. Не можуть і писати мовою Шевченка та Котляревського про кооперацію чи хвороби худобячі, бо ні Шевченко, ні Котляревський про те не писали; та й мова не стоїть на однім місці; за пядесять або сто літ і в мові як і в житті настають великі зміни. А вже зовсім марна річ сварити ся про те, чи писати *здається* чи *здаеть ся*, *з'явивсь* чи *з'явивсь*, *п'ять* чи *п'ять*, *ніс* чи *ніс*. Як би у нас була одна школа українська, вона б усіх призвичаїла до одного; а тепер ті, що в російських школах позвикали до російського письма, звикли бачити *ся* разом зі словом, а в инших словянських мовах *ся* пишуть осібно, і коли в галицьких школах і книгах такий звичай повів ся, чому б цурати ся такого писання? А в кождім разі нема чого спорити ся і кидати книжками через те, що там не так *ся* пишеть ся або що, — та ще й на селян покликати ся.

Ми за сі два роки набрали міцного переконання, що селяне наші далеко розумніші, ніж про них ріжні пани думають. Вони тямлять, що справа народньої освіти, народнього добробуту, розвитку народнього — справа занадто велика і важна, аби спиняти її теревеннями про слова і букви. Ми певні в тім. Але добре б було, щоб селянство наше не зітвало ся мовчазним свідком того, що за нього і про нього правлять ріжні пани. Треба, щоб воно голосно відзивало ся, коли за

нього говорять таке, ніби то воно не бажає собі української школи, української ссвіги, не любить українського слова, української книжки, або що воно оглядаєть ся в них за мовою свого хутора, чи за якимись привичними буквами. І треба, щоб селянство наше самим ділом показувало, наскільки цінить українське слово, українську книжку, українську газету.

Великдень.

Великдень — світле і радісне свято життя!

За давніх часів, коли не було теперішньої християнської віри, люде справляли свято весни. Раділи, що тепло, сонце, житте знов бере гору над холодом, зимою, смертю. Ім здавало ся, що то знову вертає на землю якесь божество життя, урожаю, радости, що було десь у неволі, у злої чарівниці зими, а та панувала без нього і нищила все живе — чоловіка, звіря і рослину, сіяла пільму, холод і загибель. І раділи, що знов воскресєє природа, і житте та радість беруть гору над смертю і смутком. І справляли гри, танці, співали і веселили ся — як ще й досі справляють ся й у нас на Україні ріжні гри та забави на великодніх святах.

Потім прийшла християнська віра, і на час тих ве-няних свят положила свято воскресення Христового, побіди життя над гріхом і смертю, довершеної любові до чоловіка, що гору взяла над муками і смертю і визволила чоловіка з вічної тьми смутку і неволі. І покликала весь світ хрещений веселити ся в той час, — богатих, і бідних, сильних і убогих, праведних і грішних, на память побіди над смертю людською, довершеної любові до людей. „Де твое, смерт'; жало? де твоя, аде, побіда?“ Де вона перед силою любови людської, що наступає на смерть, не жахаєть ся ні смерти, ні страху смерти.

І ми веселимось. Веселимось побідою любови вселюдської над вселюдською смертю і побідою життя нашого народнього над темнотою і смертю, страхом і неволею. Ся побіда теж здобуга любовію великою до свого народу, що не повірила ворожим голосам, які віщували йому смерть неминучу, і не побояла ся

зневаги, кари і муки, розвіяла ті мороки смерті й неволі, що були обсіли наш нарід.

Сто літ тому всі думали, що наш нарід вже доживає останні дні і завмре дуже скоро і неминучо. Чоловік, що надрукував першу граматику народньої української мови, толкував се тим, що треба записати сю півмертву мову, поки вона зовсім не вигибла. Бо як би, здавалося, могла б вона жити, коли її відцуралися всі премудрі і сильні, начальства і влади, і зісталася вона в устах самого убогого селянина? А вона від того часу не вмерла, а розвинулася пишню, на прочудувихана любовю до свого народу темного і убогого, до своєї землиці рідної.

Перемогла та любов убожество і страх і відогнала смерть від нашого народу. Живе він і жити буде во віки.

Російська Академія Наук про українську мову.

Ріжні люде українстау ворожі часто балакають пuste, ніби то української мови нема, її видумують тільки деякі „сепаратисти“, себто такі, мсвляв, що хочуть Україну від Росії відділити. Інші знов складають на Поляків, немов би то Поляки українство на злість Руськии видумали. Інші кажуть таке на Австрію, що то вона підтримує Українців против Росії; інші на Германію, на Прусаків, що то вони спомагають український рух.

Та нехай брешуть; але супроти їх брехень цікаво послухати, що кажуть про українство самі люде руські учені і поважні. От недавно вийшла книжечка: „Императорская Академія Наукъ. Обь отмѣнѣ стѣсненій ма

ло-русскаго печатнаго слова, Петербургъ, 1910*“). Тут надруковано те, що російська Академія Наук петербурська відповіла в 1905 р. на запитанне комітета міністрів, коли той почав радити над скасуванням заборон українського слова.

Комітет міністрів тоді сам міркував, що заборони видані на українське слово — щоб не друкувати українських книжок, — шкодять народови, тому що — як сказано там — ці заборони значно затрудняють розповсюдження користних відомостей серед людности малоруської (української, значить). Такі відомости могли б ширити ся через видавання книг мовою зрозумілою для селян, а так заборони не дають селянству підняти ся над теперішнім низьким рівнем культурним — не дають вийти з теперішньої темноти, значить. Щоб сю справу як найкраще збагнути, порішив комітет міністрів вдати ся ще за відомостями до університетів у Києві і Харькові, до київського генерал-губернатора, і до російської академії наук у Петербурзі. Всі вони відозвали ся, що вважають заборону українського слова шкідливою і нерозумною і подали голос за те, щоб заборони ті зняти. Так сказала і академія наук. Вона зложила собіну комісію з семи членів академії, з ріжних наук і з ріжних народностей, а найбільше з самих руських. Комісія широко виложила свої гадки про початки і розвій української мови, про українське письменство, про заборони, які на нього видано, і що з тих заборон вийшла одна шкода не тільки для Українців, але для цілої держави, і з того виводила вона, що ті заборони треба зняти і дати Українцям повну свободу і спроможність розвивати своє письменство, науку і штуку (искусство), своє жите громадське. Академія згодила ся з гадками комісії й переслала записку комітетови міністрів, від себе додавши, що вона вважає потрібним, аби Українці мали таку ж можливість на уживанне своєї мови, як і Великороси — „малорусское население должно имѣть такое же право, какъ и великорусское, говорить публично и печатать на родномъ своемъ языкѣ“.

*) Коштує 25 коп., продаєть ся у всіх українських книгарнях.

Сі гадки академії мають велику вагу і по нинішній день, коли заборони з українського слова знято новим законом про друкування (що видано 1906 р.). Академії наук істнують по всіх краях, аби в них збирали ся найученіші люде, розвивали науку і в усяких справах наукових могли дати певну, основну, поважну гадку. Російська академія, заснована двіста літ тому назад царем Петром, складаєть ся з найбільших учених руських, які затверджують ся на своїх урядах правительством, мають від нього платню, щоб займали ся науковими справами; Українців між ними нема. Тому то, кажу, голос академії має особливу вагу, коли вона уступаєть ся за українством.

Признає вона, що українська мова єсть, що се мова особна від руської, або правильніше сказати — великоруської. Каже, що її ніхто не видумав, а вона істнує так само віковично, як і великоруська, і спинювати Українців, та не давати їм змоги розвивати своє письменство, освіту й науку не тільки не справедливо, але й для самого народу руського і Російської держави шкідливо. І тут уже ніхто не може сказати, що се видумують самі Українці або їх приятелі. Члени академії самим російським правительством потвержені і на руській службі стоять, від українства далекі, люде учені й всіми поважані — вони видко не з приязни, не по свойству чи кумовству, а по правді суцїй кажуть, так як з діла самого виходить. Тим то добре, що ту записку академії 1905 р. пущено в світ. Вона в 1905 р. була видрукована для членів академії тільки, та для начальства і в світ не пішла; був, правда, тодіж виданий український переклад її,*) але тепер вона сама, за дозволом академії, випущена в світ, і своїми доказами замикає роти всім, хто видумує ріжні нісенитниці на Українців і українську мову.

От ми й придивимо ся тому, що каже академія про українську мову і мову великоруську та як вона збиває гадки тих, які кажуть ніби то мови української нема, а єсть тільки якась говірка, а мова одна — руська.

*) Петербурська академія наук у справі знесень заборони українського слова (записка академії з додатками), ціна 30 коп.

Мова українська і руська.

Переглядаючи справу українську на запитанне комітета міністрів, Академія Наук, головно уважала на два питання, тому що про се говорить ся часто невірно і баламутно:

Перше — чи правда, що українська мова якась нова вигадка Українців?

Друге — чи правда, що руська мова, котрою вчать у Росії, се мова спільна і Великоросам і Українцям, „общеруська“, як то кажуть, має служити за рідну мову їм обом однаково, і нема через те, мовляв, причини, щоб Українці розвивали свою українську мову, нею писали, друкували, учили?

Отже насамперед пригадують на се, що українська мова не новина. В найдавніших писаних книгах, які тільки маємо — з XI віку, вому 800 літ і більше, як Ярославові сини в Києві панували, вже добре видно, що не однакова була мова на Україні і в великоруських північних сторонах. Писали тоді знизньою, словянською мовою, домішуючи у народнього говору, і видко, що инший він був в українських сторонах, инакший у великоруських. З часом та народня мова все більше відміняла ся, кожда в свій бік, і все менше ставала схожа між собою, і так виробила ся теперішня українська мова і теперішня великоруська, що инакше звать її руською, московською, або кацапською. Українська мова такаж стара споконвічна, як і великоруська.

В найстарших часах ті дві мови не тільки були близші між собою, але і до тої книжної мови, якою тоді писано. Вона була досить близька і зрозуміла народови чи в Києві, чи в Новгороді, і народня мова і там і тут не так далеко ще від неї відбігла, як потім. Але де далі, народня мова все більше відбігала від сеї книжної мови, кожда в свій бік. Книжня мова силкувала ся держати ся вірно своїх старих церковних взірців, а народня відміняла ся. І так великоруська мова народня все більше ріжнилася і від народньої української мови і від своєї книжної, яка уживала ся у тих сторонах. Через те книжня мова ставала все менше зрозумілою для народу. Ся стара книжня мова зістала

ся в церковнім уживанню (мова церковна, словянська;) в письменстві ж призначенім для народу та всякім діловодстві, для зрозумілості, починають писати мовою зближеною до народної, на Україні до української, в великоруських сторонах — до великоруської.

На Україні така нова українська книжна мова починає свідомо ширити ся в XVI віці, в Великоруси так само, і ще скоріше. Правда, і тут і там учені люде (з духовних особливо) довго тягли до старої церковної мови та вважали, що тільки нею годить ся писати про поважні річи. Та живе жите все таки брало перевагу над мертвою церковною мовою, народня мова входила все більше в книжне уживанне, і заносило ся на те, що поруч старої церковної мови розвинуть ся дві живі народні літературні письменські мови — одна великоруська, друга українська. Так воно б і стало ся напевно, і не було б ніяких теперішніх суперечок, чи бути українській мові, чи ні. Та зайшли перешкоди, які припинили розвій літературної, письменської української мови.

Доля неоднаково служила мові українській і мові великоруській. Великоруській було лекше. Великоруси мали свою державу, мали повну змогу розвивати свою мову і письменство. Українці жили під Польщею і було їм з тим далеко тяжше. Але ще тісніш стало українській мові, як українську церкву піддаю московському патріярхови, після того як Україна зєднала ся з Московією. Московське духовенство завело цензуру над українськими книжками, а далі від царя Петра почали ся заборони — заборонено друкувати книжки українською мовою, а в школах українських почали заводити великоруську мову. Так ото саме тоді як великоруська мова, за царя Петра, стала входити все в ширше уживанне письменське, літературне, шкільне, а стара церковна мова зіставала ся в уживанню тільки церковнім, — разом із тим припинено розвій книжної української мови. Заводжувано всякі російські порядки на Україні, і з ними великоруська мова стала все більше ширити ся на Україні, а книжна українська мова мусіла завмирати.

Правда, не вигасла в Українцях любов до своєї мови. Супроти нової книжної мови, яка заводила ся на Україні, а була, як бачимо з того, зовсім не „общерус-

скою“, а книжною великоруською, — Українці далі розвивають свою народню мову. Складають нею вірші, пісні, комедійки; але в світ те не виходило, не друкувало ся. Тільки з кінцем XVIII в. стали появляти ся перші друковані книжки українською мовою. Але виходило їх мало. Коли ж від 1850-х років українське письменство стало ставати на ноги, начальство задумало силою стримати його розвій, щоб великоруська мова панувала. Так 1863 р. видано першу заборону на українські книжки, а 1876 р. вийшов указ, що майже заборонив зовсім українську мову, і був скасований тільки р. 1906.

Академія наук у своїй відповіді супроти тих заборон стверджує:

Що так звана общеруська мова не спільна мова Великорусів і Українців, а мова великоруська (с. 26).

Що поруч із нею зовсім „законно и естественно“ з давен-давна розвивала ся літературна українська мова (с. 28).

Що великоруська літературна мова не могла вдоволити Українців і не вважаючи на заборони українська літературна мова розвивала ся далі (с. 29 і 42).

Що всі заборони української мови тільки шкодили народови, його освіті і розвоєви (с. 50).

Велико важать сі єводи російських учених проти всяких видумок на українське слово і українство. Сміло можна покликати ся на них, коли приходить ся спорити ся з сими видумками.

Мова панська і муницьяна.

Коли заходить мова про ученне дітей українською мовою, люде, котрі тому противлять ся, часто покликають ся на наших селян. Кажуть, мовляв, наші селяне самі не хочуть того, щоб їх дітей учили українською мовою, а хочуть мови руської. В тім є трохи правди, а більше неправди. Трохи правди є такої, що справді часом можна почути щось подібне від селянина такого, котрий не розчовпав гаразд, в чім діло, або такого, що притьмом хоче одріжнити ся „од мужиків“, бо вже собі пузо наростив мужицькою працею. Але на одного такого знайдець ся десять або двацять таких,

які розміркувавши, в чім діто, таки скажуть не вагаючи ся, що треба, аби дітей учено по українському. І через те я й кажу: далеко більше неправди, ніж правди в таких словах, немовби то самі селяне не хочуть української науки в школі. Нераз уже і роблено такі проби в різних місцях і в різних часах: розсилано листки з запитаннями, або розпитувано селян, як вони про се думають. І виходило так, що дуже мало знаходило ся таких, які б казали, що треба дітей по селах наших учити по російському, а не по українському. А більшість усе казала, що треба українських дітей учити по українському.

Ті, що не хочуть українського вчення, звичайно міркують так: українська мова мужицька мова, з нею нема нікуди ходу. Панських дітей будуть учити по панському, а мужицьких дітей по мужицькому, так панським дітям буде скрізь дорога, а мужицьким дітям нікуди. Тим і лякають часом наших селян деякі люди, що мовляв їм не треба слухати тих, хто каже, що дітей треба вчити по українському. А тим часом кажуть таке тільки з нерозуміння, або умисно дурять несвідомих людей.

Хіба ж хто каже по українському вчити дітей на те, щоб по руському не вміли? Зовсім ні! По українському вчити треба на те, щоб діти науку ту лекше розуміли, краще і лекше навчали ся всього, чого їх учать. Як би вчили по українському, з української книжки, та як учитель теж усе толкував би по українському, як діти говорять, тоді діти наші всякої річи моглиб скоро і легко навчити ся — чи читати, чи писати, чи рахувати. І по руському розуміти і говорити, читати та писати навчили ся б лекше; скорше і краще навчили ся б, як би вчили їх, толкуючи все українською мовою. Руської мози, розумієть ся, треба вчити, се вже не раз ми казали. Вміючи добре по українському читати й писати, діти і по руському добре вмітимуть. Не будуть калічити, як тепер, мішаючи на сміх українське з російським. І буде дитині такій всяка дорога відкрита. І наука їй дасть ся лекше, і буде та наука краща, міцніша. Бо буде у дитини основа: добре знання читання і писання на своїй мові. А як сеї основи не має, себ то не навчить ся добре і правильно по своєму чи-

тати й писати, то трудно навчити ся иншої мови. Не то що сільські школярі, а навіть ті Українці, що покинули високі школи, звичайно не говорять добре по руському, коли не вміють добре своєї мови і не відрізняють її від великоруської; прирощенні Росіяне зараз пізнають такого по мові і посміхають ся з нього. А що ж казати про сільського школяра?

Тепер по школах на Україні вчать по руському. І що ж доброго? Яка з того селянській дитині користь і дорога? Гірше як тепер, то вже певно не може бути. Мало діти навчають ся, а й те скоро забувають. Від свого відстають, бо їх навчають, що то мова мужицька, нікчемна. По російському не можуть навчити ся добре. Читають і говорять по руському навгад; одно слово попаде, друге невпаде. Прочитає — не зрозуміє добре, або щось наздогад придумає. Скаже — тільки сміх людям.

От і набрав ся панської науки! Був мужиком, а тепер може в город між пани у дворники поступити. Стільки й дороги з панською мовою і наукою.

А тут же під боком наші брати — Українці в Галичині з тою мужицькою мовою всяку науку проходять. Чи в гімназії, чи в семінарії учительській, чи в університеті; вчать по українськи, українською мовою, і не шкодить то їм, що вона мовляв мова мужицька.

Розуміють.

Буває часто, як зайде мова про те, що треба б у школі по українському вчити, або щоб у суді судії розуміли по українському і вміли розпитатись у селян про діло, або инше таке, — то дуже часто на те ріжні панки до українства неприхильні починають казати, що се не потрібне.

Кажуть вони, що українські селяне нібито й по руському все дуже добре розуміють. Се мовляв одна мова — руська і українська, тоб то властива мова руська, а українська — оттак собі ка-зна що, говірка така, що люде неписьменні не вміють добре руською мовою балакати, то й калічать собі.

Отже добре написав на се недавно в петербурський газеті „Рѣчь“ наш письменник Модест Левицький, і там

вияснив, яка то брехня: дурне балаканнє, що ніби-то Українець не вчивши ся все розуміє по руському, а руський по українському. В українській мові є багато слів, яких нема зовсім у руській, і навпаки — є багато руських слів зовсім незрозумілих Українцєви. От наприклад українські слова: тиждень, рік, вага, злидні, гай, крам, хвиля, кут, хист, борошно, рушник, труна — самі звичайні українські слова, а їх в руській мові нема, і їх Руський не розуміє, а таких слів є сотні й тисячі.

Потім є багато слів однакових або подібних, котрі зовсім що инше значать в українській, а що инше в російській мові. По нашому *ось* — от, а по російському *вісь*; по нашому *люлька*, що курять (трубка), по російському в ній дітей колишуть (коліска по нашому); по нашому *луна* — відгомін, а по російському місяць; по нашому *шар* — верства, поклад, а по російському кругла куля; по нашому *дурно* значить безплатно, безкористно, по російському лихо; по нашому *дивити ся* значить глядіти, по російському дивувати ся; по нашому *заноза* у ярмі, по російському — скалка, як хто заскалить собі руку тріскою; по нашому *орати* землю, а по російському орати значить крчати; по нашому *рожа* се квітка, по російському значить пика; по нашому *питати* значить розпитувати, по російському значить чоловіка на муку, на тортури брати. Багато таких слів.

Або знов є подібні, що теж неоднаково значать: по нашому наприклад *устав* — підвів ся, або прокинувся, по російському *устал* значить утомив ся; по нашому *лїт* у свічці або лямпі, по російському *гнет* — як щось притискають; по нашому *лис* звір, по російському — лисий чоловік, по нашому *багатте* огонь, по російському тільки богатство; по нашому весілля, по російському всяке весельє, веселощі. І от як почне наш чоловік наздогад шукати в якійсь російській книжці чи мові, або Руський в українській, так там такого дошукаєть ся, що й не сніло ся.

Дуже тому докладні приклади подані в тій статі М. Левицького, які то з того виходять помилки в судї, і в церкві, і в школі. Читає хлопець у школі: „Мальзолотникъ та дорогъ“, думає, думає й каже — се значить, що мав злота на дорогу. Або: „въ лавкѣ было

два цыбика чаю“, „цыбики значуть ящики“ — толкує учитель по руському ж таки; хлопець міркує: „на лавці було дві ящірки“. Другу заповідь: „не сотвори себѣ кумира и всякаго подобія, елика на небеси горѣ, и елика на землѣ низу“ хлопець думає, думає і так переложив: як одєжу шити, так не треба такого коміра, щоб аж до неба або аж до землі. Або як селяне в російській газеті читають. Прочитали, що на рапорті якогось генерала написав Цар: „лихое дѣло“. Цар, значить, похвалив того генерала, а наші люде міркують: ого, лихе діло, як уже сам Цар каже, що лихе. Або в судї, чого тільки не буває через те, що селянин наш не розуміє судїї, як той говорить по російському, а судія його української мови не розуміє. От недавно в газеті писали, як у Білій Церкві в окружному судї, на виїздній розправі, питає прокурор свідка: „У васъ очная ставка была?“ Ні, каже. „Какъ же не было, когда у слѣдователя записано“. Ні, каже, не було ніякого ставки, слідователь мене у хаті питав. Добре, що оборонець розтолкував, а то так би й виїшло, що свідок бреше.

Скільки таких історій буває, які часом і дуже сумно кінчать ся, як нема кому розтолкувати! Смішні вони, але не сміх, а жаль великий пориває, як подумати, скільки то часу, труду і добра всякого марнуєть ся через те, що мова українська не допущена ні до школи, ні до суду, все через таких людіїв, які запевняють безсоромно, ніби мова українська одна з руською, і Українець нібито ще краще розуміє російську мову, як українську, котрою книжки та газети українські пишуть ся. От недавно в Державній Думі знайшов ся такий депутат із Полтави, що так саме й говорив, як зайшла мова проте, щоб українській мові одкрити дорогу до суду і школи. Один депутат селянин з України з початку був розумно сказав, що треба аби судїї на Україні знали українську мову; а потім його навчили пани, котрі українській мові противні, і він уже почав говорити те саме, що й вони, що український селянин по руському все дуже добре розуміє і ніякої української мови їм не треба.

Велику шкоду діють такі говорення, і треба, щоб селянство наше против таких голосів свою думку обьявляло.

Инородці.

Не просохло було ще й чорнило від того всього, що писало ся на Українців за те, що вони мовляв розбивають одність руського народу (єдинство руського народу). Докоряли їм, що видумують якусь українську мову, коли єсть тільки одна руська мова, котру і Великороси (Кацапи) і Українці однаково добре розуміють. Лаяли їх, що вони відділяють Українців од Великоросів, коли і те і се оден тей самий народ. Прозивали їх зрадниками, сепаратистами, Мазепинцями за се. І газети за се закривали, і штрафували, і редакторів та писменників під суд давали, що ніби то хочуть розеднати єдиний руський народ. І так се тягло ся довго, десятками літ. Ще 1863 р. тодішній міністр внутрішніх справ Вацуєв наказав цензурі не пускати наукових та народніх книжок українською мовою писаних, бо мовляв „никакого особеннаго малоросійскаго языка не было, нѣтъ и быть не можетъ“. А потім цілих трицять літ, від указу 1876 р., українське слово було майже зовсім заборонене в Росії, щоб Українці не розбивали того „одного народу руського“, „одного языка руського“.

Українці на те одказували, що нехай рахують, як схочуть — чи оден руський народ та руський язык, чи два, чи скільки, а таки Українці мають свою мову відмінну, своє письменство на тій мові, і як тою мовою хочуть писать, то як їм ту мову забороняти? Мусить бути право і свобода тою мовою писати і друкувати, і коли народ наш тою мовою говорить, то й у школі треба тою мовою вчити. Ніхто тої мови не видумав, говорили нею діди й батьки наші, говоритимуть наші діти та унуки, то як таки її касувати?

Так говорили Українці, так говорили за них учені тямущі люде з інших народів.

Російська академія наук, де зібрано ученійших людей до всяких справ наукових, вона також в 1905 р. так відказала, що українська мова то не великоруська, а одмінна, мова правдива і давня, і заборонити її не можна. Та все-ж таки знаходили ся люди, які все правили: що українство то видумка, і мова українська видумка, і треба то все забороняти, касувати, бо то оден

народ руський розбиває і державі (государству) шкодить. Тих людей і начальство слухало.

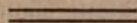
Аж раптом почули Українці зовсім инше, та й то не від кого небудь, а від самого найстаршого міністра-премієра. Вийшов від нього наказ, щоб губернатори пильнійше приглядали ся до „инородческихъ обществъ“, не позволяли їх засновувати, а котрі засновані — позакривати, коли вони мають на меті обєднувати своїх земляків „на ґрунті самих національних інтересів“, для свого народу, значить. На скільки сей наказ законний, не треба багато казати. Бо масмо закон про товариства 1905 р., котрого міністр не може скасувати своїм наказом, і нема такого закону, щоб инородцям не можно було дбати про свій „культурно-просвітний розвиток“, хоч би й на свому народньому ґрунті, та засновувати для сього товариства. А нам цікаво в кождім разі, що Українців премієр-міністр порахував до „инородців“ — „какихъ бы то ни было инородческихъ обществъ, въ томъ числѣ украинскихъ и еврейскихъ“, сказано в тім наказі. Значить, Українці мають бути люде иншого народу, не руського, і мова їх не руська, а окремішна. Отака новина! То кажу, все лаяли та карали на те, щоб не одріжняли ся од руського народу, а тепер самі одріжнили!

Щож, як инородці, то й инородці, в тім нема ґриха, ні сорому. Та тільки тоді на що ж нас підтягати під російську мову та казати, що нема української мови, а тільки оден руський язык! На що ж не позволяють у школі українською мовою вчити, коли иншим инородцям можна? Жиди, наприклад, до котрих нас тут прирівняли, мають свої школи, шпиталі, свою виборну старшину, а нам так і товариств не можна засновувати для „культурно-просвітного розвитку“ нашого українського народу? Якже се виглядатиме?

З М І С Т.

	стор.
Шкільна мова	3
Законопроект про учення українською мовою	4
Українське письменство	6
Не порозумійшали	9
Не дозволяти	11
Колишня освіта і теперішня темрява	12
Шкільна справа в Галичині	14
За український університет	16
Промовили	18
За слова і букви	19
Великдень	23
Російська Академія Наук про українську мову	24
Мова українська і руська	27
Мова панська і мужицька	29
Розуміють	31
Иногородці	34

10. **Рілля.** Народня, хліборобська двотижнева часопись. Ціна на рік 2 руб. Київ, Тургенівська, 9.
11. **Життє і Знаннє.** Популярно-наукова часопись. Ціна на рік 2 рублі. Полтава, Новое Строєніє, Афанасієвський пер., д. Коваленка.
12. **Наша Кооперація.** Двотижнева кооперативна часопись. Ціна на рік 2 руб. 50 к. Київ, Марійсько Благовіщенська, 83.
13. **Рідний Край.** Двотижневна часопись літературна і громадська. Ціна на рік 3 руб. Гадяч, Полт. губ.
14. **Молода Україна.** Часопись для дітей. Місячник. Ціна на рік 2 руб. Гадяч, Полт. губ.
15. **Світова Зірниця.** Тижнева часопись для народу. Ціна на рік 3 руб. Київ, Марійсько-Благовіщенська, 115.
16. **Рада.** Щоденна газета. Ціна на рік 6 рублів. Київ, В. Підвальна, 6.
17. **Украинская Жизнь.** Місячник російською мовою, присвячений українським справам. Ціна на рік 6 руб. Москва, П. Дмитровка, 44.

18

Музей М. Грушевського	
№ вст.	622
№ ін.	428
ГРУПА	КН

**:: Всякі українські книжки
і часописі можна дістати
в отсих українських
:: книгарнях: ::**

У Києві:

1. **Українська Книгарня**, ред. Літ. Наук. Вістника, Фундуклеївська, 12.
2. **Українська Книгарня**, ул. Безаковська, 8.
3. **Крамниця „Час“**, В. Володимирська, 53.

В Полтаві:

1. Українська Книгарня, Петровська ул., д. Ворожейкина.
2. Книгарня Г. Маркевича, Бульвар І. Котляревського.

В **Катеринославі**: Книгарня Лозинської, Проспект.

В **Харкові**: „Українська Книгарня“, Петровський пер., 48.

В **Одесі**: Книгарня „Діло“, Преображенська, 11.

В **Катеринодарі**: „Українська Книгарня“, Катерининська, 34.

В **Житомирі**: Книгарня Совинського.

